

Pau, goig i alegria

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Avui, festa de la Sagrada Família, vull parlar-vos de la pau, el goig i l'alegria que comporta l'amor dels pares envers els fills, especialment quan és heroic.

Fa tres setmanes enterrava l'Alba. Va néixer el dia de la Immaculada i va viure una hora, just perquè els seus pares l'abracessin i la bategessin. En el sermó, vaig intentar explicar perquè els seus pares, durant l'embaràs i, també, aleshores, respiraven pau, goig i alegria.

Estaven en pau perquè, com em va dir algú, "havien fet el que havien de fer". És veritat, quan fa uns mesos els metges els van dir que la nena que esperaven patia gravíssimes malformacions, que probablement no naixeria i, si ho feia, moriria ràpidament, ells no van sucumbir a la invitació a avortar-la. Al contrari, li van posar nom i la van posar en mans del bon Déu sense negar el dret a viure i la possibilitat d'un miracle. Déu no els va fer la gràcia de la guarició de les seves malformacions però sí que els va concedir d'esperar-la amb amor i, per tant, de donar-li vida -mentre va estar unida íntimament a la seva mare va continuar vivint-. Tot aquest temps, els pares han estat en pau perquè "han fet el que havien de fer".

Transparentaven un goig seré. En un dels moments més difícils de l'embaràs, els pares van veure clar que havien de donar a la seva filla l'únic veritablement important: amor. L'Alba va néixer amb moltes deformacions, però era preciosa als ulls dels seus pares, perquè feia mesos que l'esperaven, l'estimaven i desitjaven manifestar-li ho i abraça-la. L'Alba vivia i naixia gràcies a l'amor dels seus pares. L'Alba no ha menjat. No ha caminat. No ha anat al cinema. No ha estudiat cap carrera. Però ha pogut fer el més important: deixar-se estimar. Ha viscut vuit mesos, ha respirat una hora i ha viscut i mort acollida i

estimada. Els pares han sofert, però han viscut el goig de l'amor. Avortant-la haurien patit més i haurien experimentat l'amargor de l'egoisme i de la comoditat.

Pocs dies abans del naixement de l'Alba vaig tenir una conversa amb els seus pares i els vaig recomanar que la bategessin i els vaig explicar com fer-ho. La impactant foto que acompanya aquest escrit fou presa immediatament després del seu baptisme. Això explica l'alegria dels pares. Ells ho diuen: és l'alegria de Déu; és l'alegria de saber que l'Alba és al cel. És l'alegria que brolla de l'esperança que un dia l'Alba els abraçarà al cel i els dirà vosaltres em vau estimar i jo he pregat al bon Déu i a la seva Santa Mare per vosaltres cada dia fins avui. Aquests pares, enmig del dol, tenen una esperança alegre.

